

กำเนิดรัก ในรอยภาพ

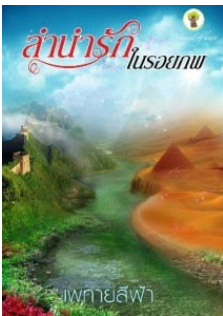
เพทายสีฟ้า

สำเนารักในรอยภาพ

ลิขสิทธิ์ © วรบุษ ภัทติยมงคลกุล

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

แต่งโดย เพทายสีฟ้า
พิสูจน์อักษร วุฒิภรณ์ เสียงแดง
 กนกรัตน์ ภัทติ
ปก ลิงกีสตาร์ เวสปีอาร์ไอ

รูปเล่มกับสำนักพิมพ์ ทรินมาฮด์

คำนำ

ประวัติศาสตร์ของอียิปต์และจีนได้ถูกกล่าวขาน จนเกิดเป็นสายธารแห่งอารยธรรมที่ไหลผ่านทุกๆ ช่วงของวันเวลามาอย่างยาวนาน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในแต่ละยุค แต่ละสมัย หรือแม้กระทั่งตำนานต่างๆ จนถูกบันทึกไว้ด้วย 'ตัวอักษร' ที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อใช้เป็นสื่อกลาง และเตือนความทรงจำของเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นๆ

เรื่อง 'ล่านารักในรอยภาพ' ผู้เขียนขอตั้งมนต์สะกดแห่งสองอารยธรรมอันยิ่งใหญ่ ผ่านเรื่องราวของ 'ความรัก' ที่แม่ 'หัวใจ' จะต้องเดินทางผ่านวันเวลามาอย่างยาวนานแค่ไหน หาก 'รักแท้' ย่อมมีหนทางข้างหน้าเสมอ

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณมารดาผู้ให้กำเนิด และขอขอบคุณเวปเด็กดีที่เป็นสื่อกลางในการให้โอกาสสำหรับนักเขียน สุดท้ายขอขอบคุณสำนักพิมพ์กรีน มายด์ ที่ช่วยสานต่อตัวอักษรให้เรียงร้อยเป็นเล่มหนังสือ

นิยามของผู้เขียน 'อักษร' ทุกตัวเสมือนดาบสองคม จึงเป็นหน้าที่ของ 'นักเขียน' ที่ต้องถ่วงทอด้วยจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม หาก 'อักษร' ตัวใดส่งผลกระทบต่อบางแง่บางมุมในความรู้สึกของผู้อ่าน 'ผู้เขียน' ขอน้อมรับคำติชมไว้แต่เพียงผู้เดียว

บทแนะนำ

‘ตัวอักษร’ ที่มีมนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น เป็นสื่อบอกเล่าถึงความยาวนานของอารยธรรมในแต่ละแผ่นดิน อีกทั้งยังซุกซ่อนหลายเรื่องราวในประวัติศาสตร์เอาไว้ ซึ่งไม่ต่างจาก ‘หัวใจ’ ที่ให้กำเนิดสายใยบางๆ ของ ‘ความรัก’ และยังเป็นทีหลบซ่อนเก็บงำ ‘ความรู้สึก’ เอาไว้อีกมากมาย

หนึ่งภพบนแผ่นดินสีทราย แม่ทัพใหญ่ ‘ทาวอเรส’ มอบหัวใจให้หนึ่งหญิงครอบครอง ‘อะเมทิส’ บุตรสาวนักบวชชั้นสูง หญิงสาวเปรียบเสมือน ‘สายน้ำ’ ที่นำพาความชุ่มชื้นมาสู่ ‘ผืนดิน’ หาก ‘ภาวะแห่งแผ่นดิน’ ทำให้ต้องวาง ‘ภาวะแห่งหัวใจ’ อย่างไร้เงื่อนไข

เมื่อมาถึงภพบนแผ่นดินมังกร แม่ทัพใหญ่ ‘อู๋ต้าตี้’ มอบคำมั่นที่หนักแน่นเสมือน ‘แผ่นดิน’ ตามความหมายของชื่อ ให้ไว้กับหญิงสาวที่เปรียบเสมือน ‘สายน้ำ’ แสนสวย ‘หยั่งฉางเจียง’ สำหรับความห่างไกลยามไกลกัน แม้ทุกภาวะได้ถ่วงดุลอย่างเท่าเทียมกัน แต่วันที่สายลมจากแดนไกลพัดมากระทบ จนเกิด ‘รอยร้าว’ ทำให้เวลาที่ขอไว้ไม่อาจชดเชย ‘ภาวะแห่งหัวใจ’ ได้

จวบจนภพที่ “ธรา” และ “สรีดา” ได้กลับมาเยือนบนแผ่นดินเดียวกันอีกครั้ง หาก ‘ร้าวลึก’ ที่ตามติดจากผลพวงของภพที่ผ่านมา ก็ยังเสมือนแผ่นดินบางๆ

ที่คอยกั้นสองหัวใจของ “แผ่นดิน” และ “สายน้ำ” เอาไว้

แค่เพียงหนึ่งหยดจากสายธารของอารยธรรม ก็สามารถก่อริ้วคลื่น
ปั่นป่วนสายน้ำให้ชวนเซ บอบช้ำ อีกทั้งยังก่อระลอกเล็กๆ กระทบแผ่นดินให้สั่น
ไหว ถ้าหาก ‘หัวใจ’ จะเป็นสิ่งเดียวที่ย้ำชัดถึงความมั่นคง...ความแปรปรวนจาก
สายธารที่ยาวนานย่อมไม่อาจนำพา ‘ความรัก’ ให้ห่างไกล

ถ้า ‘หัวใจ’ ได้ก่อกำเนิด ‘ความรัก’ ที่มั่นคง แม้วันเวลาของ ‘ความรัก’ จะ
ผันผ่านมาอย่างยาวนาน หากแต่ ‘รักแท้’ ย่อมมีหนทางข้างหน้าเสมอ ทำให้การ
กลับมาของ ‘หัวใจ’ จะย้ำชัดไม่ต่างกับการเดินทางของรอย ‘อารยธรรม’

อารยธรรมที่ยิ่งใหญ่ยังเทียบไม่ได้กับ ‘ความรัก’ ที่นำพาสายน้ำมาถึงผืน
ภพ ‘หนี้’ แห่งหัวใจ ‘พบกัน’ ...เพื่อรัก...เพียงพอใหม่...

ภพวนกฉับ

“คุณธราครับ”

เจ้าของชื่อที่กำลังจืดจางอยู่กับเอกสารตรงหน้า ชายหนุ่มเงยหน้าไปทางคนสนิท เพราะรับรู้ได้ถึงน้ำเสียงตระหนก ระคนเหนียวหนำกับเรื่องที่กำลังจะเอ่ยบอก

“คนงานที่เหมืองกำลังเถียงกับคุณจิวอยู่ครับ”

ร่างสูงนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่จัดเข้าชุดกับโต๊ะทำงานขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นการบอกชัดถึงความรับผิดชอบ ที่จะต้องแบกรับค้ำจุนมากกว่าความสะดวกสบายเหมือนอย่างที่ใครๆ มักจะมองแบบนั้น ชายหนุ่มขยับลุกขึ้น ก่อนจะถอนใจออกมาเบาๆ อย่างให้รู้ถึงอารมณ์ที่ไม่ต่างจากคนสนิทนัก

“งานไม่เสร็จตามแผน...ให้คนงานทำล่วงเวลา...แต่จะไม่ยอมจ่ายเพิ่ม”
ธราเอ่ยเรียบๆ เชิงถาม

“ครับ” ภิรมฤตตอบแบบไม่ต้องคิดนาน

“ไอ้จิว...” เอ่ยชื่อน้องชายเหมือนอยากจะบ่นสั้นๆ แค่นั้น

ธราก้าวพ้นจากเก้าอี้ ก่อนจะเดินไปทางหน้าต่างที่เหมือนช่วยเปิดให้เห็นสิ่งแวดล้อมภายนอก ที่ตรงกันข้ามกับภายในห้องทำงาน

ใบหน้าเจ้าของห้องนั้นนิ่งขีมิ เพราะภาวะความรับผิดชอบต่างๆ ที่แบกไว้เต็มบ่า ซึ่งก็ทำให้คนใกล้ชิดพลอยได้รับกระแสของความรู้สึกนี้เข้าไปด้วย

ภีมฤฎากำลังมองเจ้านายของเขา ด้วยรู้อยู่แก่ใจว่าเหตุอะไรถึงทำให้ชายหนุ่มตรงหน้าหนึ่งจนไม่เคยเห็นแม้แต่รอยยิ้ม เพราะตั้งแต่วันที่บิดามารดาเสียชีวิต จากอุบัติเหตุเครื่องบินตก ร่างสูงตรงนี้ก็จะต้องเข้ามารับผิดชอบทุกอย่าง

ถึงแม้ชายหนุ่มจะมีน้องชายร่วมสายเลือดที่น่าจะช่วยแบ่งเบาความรับผิดชอบไปได้บ้าง แต่เรื่องที่เกิดขึ้นแทบจะไม่ซ้ำในแต่ละวัน ยิ่งเหมือนทำให้คนตรงหน้าต้องคอยเข้าไปแก้ไขอยู่ตลอด ทั้งๆ ที่งานปกติก็มากพออยู่แล้ว

“คุณธรา... จะให้เอาเงินเดือนคุณจี้จ่ายแทนอีกหรือเปล่าครับ” ประโยคที่ถามยอมทำให้รู้ว่าเหตุการณ์นี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เพิ่งเกิดขึ้น

“ฉันไม่อยากจะให้คุณย่าเดือดร้อนบ่อยๆ ” ธรายังยืนมองออกไปทางนอกหน้าต่าง

ภาพสิ่งแวดล้อมที่อยู่ตรงหน้า ‘เหมือนแกรนิต’ กับบรรยากาศโดยรอบที่ผสมปนเปไปด้วยเหล่ากิจกรรมต่างๆ เริ่มทำให้ หัวตาววดตวบๆ และมันกำลังทำให้เขาเห็นสิ่งที่ไม่อาจบอกให้ใครได้รับรู้ เพราะมันอาจจะเหมือนเป็นการเพ้อฝัน ฟุ้งซ่าน

รถแมคโครขนาดใหญ่ด้านล้าง ที่กำลังขูดขนย้ายก้อนหินตามสภาพ แต่ ยัง สะท้อน ให้เห็นภาพที่ขนานกันกลางๆ ของบันจัน ที่กำลังขนย้ายชักรอกก้อนหินขนาดใหญ่ขึ้นไปตามความลาดชันของ...

...หุบเขาภษัตรีย์ในยุคสมัยหนึ่งแห่งแผ่นดินอียิปต์...

ธราต้องสะบัดหน้าเบาๆ เพราะ ‘ภาพ’ ที่กำลังก่อวณตรงหน้านี้ เคยเกิดขึ้นในสมัยที่เขาายังเรียนอยู่ แม้จะไม่บ่อยนัก แต่ขณะนี้ภาพเหล่านี้กำลัง หวน

กลับมาอีก จนทำให้เขาอดแปลกใจไม่ได้ เพราะยิ่งเขาอยู่ท่ามกลางบรรยากาศของเหมืองเมื่อไร ‘ภาพ’ ก็ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

“คุณธราครับ” น้ำเสียงเรียกเป็นกังวล “เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

ร่างสูงหันกลับมาทางต้นเสียง ที่เหมือนช่วยดึงสติไม่ให้ภาพเหล่านั้นพาเขาออกไปไกล จากเรื่องวุ่นวายที่น้องชายเขามักจะสรรหามาให้ไม่ซ้ำในแต่ละวัน

“ปวดตานิดหน่อย” บอกพลางถอนใจเบาๆ ก่อนจะเอ่ยให้คนสนิทไปจัดการเรื่องที่เพิ่งเข้ามารายงาน “มีมฤ นายไปดูให้ฉันหน่อย ถ้าตกลงกันไม่ได้...”

เสียงเพลงโทรศัพท์มือถือดังแทรกบทสนทนา ทำให้เจ้าของห้องต้องหันกลับมาจากหน้าต่าง มือใหญ่หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดู ยิ่งเห็นชื่อบนหน้าจอ ยิ่งทำให้ส่ายหน้า พลังขมวดคิ้ว

‘ไอ้เนี่ยอายุยี่สิบ’ พี่ชายอดคิดไม่ได้

“ว่าไง” ธรารับสายต้นเรื่อง

“พี่ธรา...” น้ำเสียงร้อนรนมาตามสาย “พวกคนงาน ทำงานไม่เสร็จ จะให้ผมจ่ายค่าแรงเพิ่ม” เริ่มต้นอธิบาย “ผมให้เริ่มงานตั้งแต่เช้า ป่านนี้ยังไม่เสร็จ จะมาเอาเงินเพิ่ม ไ้พวกนี้” น้องชายบ่นยาวมาตามสาย

“แกมาทำงานก็โง่ง” เสียงเข้มถามสั้นๆ

“ผม ก็ให้พวกนั้นทำงานไปก่อน แล้วค่อยมาตามดูไง” คนตอบเริ่มอารมณ์เสีย เหตุเพราะกว่าตนเองจะมากี่ป่าเข้าไปป่าโยง ซึ่งก็ทำให้คนงานผู้สบาย จากที่ไม่มีคนคอยคุม

“ถ้าส่งของไม่ทัน แกจะทำยังไง” พี่ชายยิงคำถามใหม่

“ถ้าจะให้ทันก็ต้องจ่ายเงินเพิ่ม” บอกวิธีแก้ที่เพิ่งคิดได้

“ฉันจะไม่จ่ายเพิ่ม จากการที่แกขาดความรับผิดชอบ” เสียงพี่ชายยืนยัน

“พี่ธรา ถ้าไม่จ่ายเพิ่มแล้วจะส่งของทันได้อย่างไร” ปลายสายเริ่มขึ้นเสียง
“ถ้าจั้น ฉันเอาเงินเดือนเก่าไปจ่ายค่าแรงแทนอีก...ตกลงมั๊ย” เริ่มยื่น
ข้อเสนอเก่าอีกหน

“พี่หักเงินจนผมไม่มีจะกินอยู่แล้ว” น้องชายเริ่มโวยใหม่อย่างให้รู้ว่าไม่
เห็นด้วย

“ถ้าคุณอย่าไม่เดือดร้อน ฉันจะหักเงินให้แกกินแลกเปลี่ยนข้าวอีกแน่ๆ”
คนพูดรู้ดีว่าต้องเปลี่ยนวิธีที่จะให้คนในสายรับผิดชอบงาน เหตุด้วยวิธีหักเงิน
นั้นไม่ได้ผล เพราะคนเดือดร้อนเป็นหญิงชราที่ยังให้ความสงสารหลานชายเสมอ
แม้จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

“จั้นคราวนี้พี่จะจ่ายเพิ่มโซ่มั๊ยครับ” เจ้าของเสียงหนักเริ่มยิ้มกริ่ม

“ใครบอกแก่ล่ะ” เสียงเข้มแย้งสั้นๆ

“อ้าว แล้วจะให้ผมทำยังไง” น้องชายเริ่มโวยต่อ

“ภีมฤจะกระจายคนงานที่จะเข้ากะใหม่มาให้ แต่แกจะต้องอยู่คุม
จนกว่าของจะขึ้นรถหมด ไม่อย่างจั้น ฉันเอาเรื่องแกแน่” บอกพลางหันไปพยัก
หน้าให้คนสนิทไปจัดการต่อ

“จั้น ก็ให้พี่ภีมฤมาคุมคนงานแทนผมด้วยเลยสิ” เริ่มโยนหาคน
รับผิดชอบต่อ

“โอ้จี้ แกจะไปเจอสาวๆ ในสภาพครบสามสิบสองหรือเปล่า” เสียงพี่ชาย
เริ่มหัวน

“ครับๆ” ก้าวโดนเอาเรื่อง “ผมจะอยู่จนจนของเสร็จก็แล้วกัน” ต้องรับคำ
อย่างเสียไม่ได้ เพราะรู้ว่าตระกูล ‘ณทชัย’ อยู่มาได้จนทุกวันนี้ก็เพราะคนนี้เพียง
คนเดียว

ธรา มองคนสนิทที่กำลังเปิดประตูห้องออกไป ก่อนจะถอนใจเบาๆ กับ
น้องชายที่ไม่ค่อยจะยอมรับผิดชอบงาน แต่ถ้าหากเป็นเรื่อง ‘ผู้หญิง’ ต้องยกให้
ถึงความซำของ ที่แม้แต่ตัวเขาเองก็ปวดหัวแทน ‘สับราง’ ที่รถไฟชนกันหลาย
ขบวน แต่เจ้าตัวก็ยังเอาตัวรอดไปได้อย่างเหลือเชื่อทุกครั้ง

“วันนี้ สาวคนไหนจะมาเป็นตุ๊กตาในรถให้แก” อดถามไม่ได้

“น้องลิลครับ”

“หือ? อย่าบอกนะ ว่าแก่นัดลูกสาวคนเล็กของคุณชัชชนนท์” เสียงเข้ม
กำลังแปลกใจ

“ถูกต้องครับบบบ” ลากเสียงยาวตอบพี่ชาย

“โอ้จ้๊ กระจ่างหน่อย คุณชัชชนนท์ไม่เหมือนใคร”

“คุณชัชชนนท์ก็ส่วนคุณชัชชนนท์สิครับ” ไม่ได้สนใจคำเตือนพี่ชาย “ลูกสาว
คนนี้สวยชะด้วย แต่ได้ข่าวมาว่าพี่สาวสวยกว่าน้องสาว ผมว่าจะควงน้องสาวไป
พลางๆ ก่อน ผมมีเวลาตั้งสองอาทิตย์ ถ้าสาวเจ้าไม่ทำให้เบื่อซะก่อนนะครับ”
น้ำเสียงยังสนุกที่ได้ควงสาวๆ ไปเรื่อย

“สองอาทิตย์” ธราทวนเสมือนคำถาม

“อ้อ ลูกสาวคนโตอีกสองอาทิตย์ถึงจะกลับจากอังกฤษครับ” จิรัฐบอก
สิ่งที่เตรียมแผนไว้ในใจ

“ฉันเตือนด้วยความหวังดี คราวนี้แกไม่เคี้ยวง่ายๆ เหมือนสาวๆ ที่แกเคย
ควงหรอก” คนบอกย่อมรู้ข้อมูลเป็นอย่างดี

“ผมเป็นเขยคุณชัชชนนท์ ธุรกิจของเราจะได้ต่อรองงายขึ้นไม่ดีหรือครับ”
ผู้เป็นน้องคิดง่าย ๆ กับเรื่องธุรกิจ

“ถ้าแกได้เป็นนะ” ธราบอกสั้นๆ

“พี่พินกับผมมั๊ยะ” น้องชายเริ่มชวนเล่นสนุกเหมือนกำลังเป็นต่อ

“เฮาสี” พี่ชายใจป้ำ

“ผมขอเงินปันผลของพี่ครึ่งหนึ่ง” จี๊วรู้ยื่นข้อเสนอ

‘หึหึ’ เสียงหัวเราะในลำคอของพี่ชายที่รู้ว่าบางเรื่องคนที่อยู่ในสายก็ต่อรองได้ดี

“แล้วถ้าแกแพ้ล่ะ” คนโดนทำถามกลับบ้าง

“ผมก็ให้ส่วนของผมครึ่งหนึ่งไงล่ะ” บอกข้อเสนอที่พอจะมีน้ำหนักเท่ากัน

“ฉันรับพินกับแก ทั้งๆ ที่หุ้นของแกน้อยกว่าฉันก็ได้” ย้ำให้รู้ว่า ‘รู้ทัน’ แต่ก็ยังยอมในฐานะสายสัมพันธ์พี่น้อง

“พี่บอกคุณย่าตั้งแต่เนิ่นๆ ได้เลย ว่าจะต้องเตรียมตัวมีหลานสะใภ้ได้แล้ว” ยังเชื่อมั่นในฝีมือจีบสาวของตัวเองอยู่เสมอ

‘อืม’ เสียงเขมรับคำอยู่ในลำคอ ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“พุ่นี่บ้าย แกจะต้องไปประชุมเรื่องเปิดตลาดใหม่กับฉัน”

“พี่ไปคนเดียวเถอะ” น้ำเสียงเหนื่อยตามหัวข้อที่พี่ชายเปลี่ยน

“ถ้าแกไม่ไป ฉันจะให้แกเข้าไปชุดหินพร้อมฉันอาทิตย์หน้า” บอกข้อต่อรองให้เลือกเอา

“ไปก็ได้” รับคำอย่างเสียไม่ได้

ธรรกดวงสายน้องชายตัวดี ก่อนจะหันกลับไปมองทัศนียภาพด้านล่างผ่านหน้าต่างอีกรอบ หากคราวนี้ ‘ภาพ’ เมื่อครู่ไม่ปรากฏให้เห็นอีก

ชายหนุ่มกำลังตั้งคำถามกับตัวเองอย่างหนัก ‘ภาพเหล่านี้’ ทำไม่ถึงกลับมาอีก หลังจากห่างหายไปนานหลายปี

ความเย็นโรยตัวในยามค่ำคืน ตามสภาพอากาศของผืนแผ่นดินในดินแดนภาคเหนือตอนล่างของประเทศ อีกทั้งยังรายล้อมไปด้วยแร่ธาตุในดิน ที่ช่วยให้คนในพื้นที่ได้ยังชีพต่อเติมชีวิตให้สมบูรณ์

เรือนไทยสองชั้นรูปทรงที่ออกแบบนั้น ผสมผสานให้สอดคล้องกับความทันสมัยตามเวลาที่หมุนเวียนเปลี่ยนแปลง อีกทั้งยังโดดเด่นอยู่ท่ามกลางพื้นที่กว้าง เพียงให้เป็นที่พักอาศัยของหญิงสูงวัยที่สูญเสียบุตรชายคนเดียว แต่ยังมีหลานรักสองคนเป็นเสมือนกำลังใจ เพื่อที่จะมีชีวิตดำเนินอยู่ต่อไปได้

ห้องนั่งเล่นชั้นล่างตกแต่งเรียบง่าย แต่แฝงไปด้วยอารยธรรมแห่งแผ่นดินเกิด ที่ให้ความสงบและเป็นเสมือนที่พักพิงสำหรับผู้อยู่อาศัย

หญิงสูงวัยรูปร่างท้วม หากใบหน้าแฝงไปด้วยความเมตตาอย่างอบอุ่น กำลังนั่งอยู่บนตั่งตัวยาวที่เพิ่มพนักพิง เพื่อให้สะดวกสบายยิ่งขึ้น สายตาที่เริ่มฝ้าฟางจดจ่ออยู่กับหนังสือพิมพ์รายวัน ที่เป็นเสมือนประตูเปิดกว้างสำหรับโลกทัศน์ในปัจจุบัน อีกทั้งยังให้ความบันเทิงภายใต้ความยุ่งเหยิงซับซ้อนของสังคม

“คุณย่าครับ”

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาใกล้หญิงอาวุโส ที่สายตาภายใต้กระจกแว่นตา กำลังสนใจเหล่ากิจกรรมในสังคมผ่านกระดาษแผ่นโต อีกทั้งกรอบ ‘โฆษณา’ ขนาดกลางที่ทำให้เป็นหัวข้อเริ่มต้นบทสนทนา

“อาทิตย์หน้า...จะมีงานแสดงวัตถุโบราณ...หลานฉันคงไม่พลาดอีกแน่”
น้ำเสียงเนิบๆ เย็นๆ กิ่งเย้ากิ่งเหน็บ

‘หึหึ’ เสียงหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ก่อนจะเข้าไปกอดร่างท้วมที่แก้งช้าเลื่องค่อนให้นิดๆ

“ผมก็ชอบของผมมาตั้งนานแล้วนี่ครับ” เสียงเข้มนุ่มๆ ประจบ “ไม่งั้นผม

จะอยู่กับย่าได้นานๆ หรือครับ” เย้าผู้สูงวัยกลับบ้าง

“อยู่นานแค่ไหนเชียว ไม่เคยครบเดือนละไม่ว่า ยังจะมาหาว่าย่าอยู่ในจำพวกวัตถุโบราณที่หลานสะสมไว้เต็มบ้านที่กรุงเทพ จนไม่มีที่เก็บ ต้องเอามาให้คนแก่ช่วยเฝ้าที่นี่” ว่าพลางเอามือลูบแก้มสาๆ ของหลานชาย ที่เอาจุกโต้งเข้ามาหอมแก้มอย่างเอาใจ

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นสักหน่อย แต่ผมว่าของโบราณของผมมันชอบอยู่กับคุณย่านะครับ” ยิ้มนิดๆ ประกอบคำพูดที่ยังล้อเลียนไม่เลิก

“ฟังพูดเข้า” แก่ลิ่งทำเสียงเคร่งใส่ พลางค้อนส่งให้หลานชายคนโตวงใหญ่ ก่อนจะถามเข้าเรื่องใหม่ เพราะเจ้าตัวยังลอยหน้าอยู่ใกล้ๆ “แล้วเจ้าน้องชายตัวดีของเราไปไหนซะละ”

“มันไปหาหลานสะใภ้ให้คุณย่าอยู่ครับ” บอกเรื่องที่เจ้าตัวทำพนันกันไว้

“ไอ้ที่เคยมาวัดๆ ที่นี่... ไม่เอานะ” คนบอกยังจำได้ถึงรถไฟที่สับรางไม่ทันแล้วมาชนกันดังสนั่นถึงในบ้าน

ธราหัวเราะเบาๆ พลางเปลี่ยนอิริยาบถขอมยิ้มตักผู้สูงวัยหนุนนอนอย่างสบายอารมณ์

“อยู่ดีๆ ทำไมมาพูดถึงหลานสะใภ้ให้ย่ากัน” อดถามอย่างแปลกใจไม่ได้ ไบหน้าผู้สูงวัยก็มอมองไบหน้าน้องขริมที่ไม่ค่อยจะเห็นรอยยิ้ม

“ไอ้จิ มันจะเอาลูกสาวคุณชัชชนท์มาเป็นหลานสะใภ้ให้คุณย่าครับ” คนบอกไม่ได้ใส่ใจเท่าไรนัก

“อะไรกัน” น้ำเสียงแปลกใจ “ลูกสาวคนไหน” ถามพลางหันไปหยิบเงาะในถาดใกล้มือมาแกะเปลือก เตรียมให้คนที่ยังยิ้มตักหนุนศีรษะอยู่

“คุณย่าอยากได้คนไหนล่ะครับ” หลานชายถามพลางอ้าปากรับเงาะลูก

เล็กจากผู้สูงวัย

เสียงหัวเราะเบาๆ ของหญิงสูงวัย ก่อนจะปรามปากฟี่ชายไปให้เจ้าตัวที่ น่าจะกำลังคิดว่าหาหลานสะใภ้ให้ยาได้ง่ายๆ

“จะคนไหน เจ้าจิกก็เอามาเป็นหลานสะใภ้ให้ยาไม่ได้หรอก”

“ทำไมล่ะครับ” น้ำเสียงเข้มแปลกใจเป็นอย่างมาก

หญิงสูงวัยยังมองหลานชายที่แทบจะหยุดเคี้ยวผลไม้ที่ป้อนให้ รอยยิ้ม เล็กๆ ทำให้ใบหน้าอบอุ่น อ่อนโยนเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว

“หนึ่งในสองสาว จะมีหนึ่งคนเป็นหลานสะใภ้ใหญ่ของยา” เสียงเนิบๆ บอก ก่อนจะยิ้มละไมให้หลานชายคนโตที่กระเด็นลุกขึ้นจากตักแทบไม่ทัน และ แทบจะกลืนเม็ดเงาะเข้าไปด้วย

“อะไรนะครับ” คราวนี้เสียงเข้มดังกว่าเดิมกับความหมายที่กำลังเข้าตัว

สายตาของผู้เป็นย่ากำลังมองหลานชายคนโตตรงหน้าผ่านกระจก แว่นตา พร้อมด้วยรอยยิ้มเสมือนอยากให้รู้ไว้ว่าใครกันแน่ที่จะได้หนึ่งในสองสาว มาเป็นหลานสะใภ้ให้ตน

เธอมองเห็นสายตาคนเล็กที่สอดรับกับใบหน้านิ่งขมิ้ม จนมักจะโดนค่อนแคะ ว่าคล้ายตั้งรูปสลักบนหินแกรนิต ซึ่งแตกต่างจากน้องชาย เจ้าของฉายาหนุ่มเจ้า ลำอาง ที่มีใบหน้าเกลี้ยงเกลาพอๆ กับอิสตรี

“คุณย่า...รู้ได้ยังครับ” หลานชายกำลังแปลกใจ “ที่นี่ นอกจากเก็บของ เก่าไว้แล้ว ยังเลี้ยงกุมารทองไว้ด้วยหรือไงครับ” เริ่มมองประเด็นว่าเป็นเรื่อง ล้อเล่นของผู้สูงวัยมากกว่าที่จะจริงจัง

เสียงหัวเราะเบาๆ ของหญิงสูงวัย ที่รู้ถึงอารมณ์หลานชายคนโตที่กำลัง แปลกใจระคนสับสน อีกทั้งยังรับรู้เหมือนว่าเป็นเรื่องตลกขบขัน

“กุมารทองบอกด้วยหรือเปล่าครับ ว่าคนไหน” เข้าพาลางฆมวดคิ้วนิดๆ เพราะอ่านแววตาตรงหน้าออกแล้วว่า...ไม่ได้ล้อเล่น

มือที่มีริ้วรอยเหี่ยวย่นยกมือใหญ่ของหลานชายขึ้นมา สายตาที่ผ่านเวลาของชีวิตมาไม่น้อย กำลังมองแหวนบนนิ้วก้อยของมือซ้าย ก่อนจะสัมผัสบนหัวแหวนเบาๆ

“คงต้องให้สิ่งนี้บอกหลานเอง”

ธรรมาภรณ์มองนิ่งบนหัวแหวนสีแดงของ อำพันใส และสะท้อนให้เห็น ‘ชนสัตว์ปีก’ ที่อยู่ภายในโดดเด่นชัดเจนอย่างหายากยิ่ง เพราะโดยปกติธรรมชาติของอำพันมักจะเป็นสีเหลืองทอง

‘อำพัน’ หนึ่งในอัญมณีที่หลายยุคหลายแผ่นดินยกให้เป็นเสมือน ‘ตัวแทน’ และ ‘ความเชื่อ’ ในพิธีกรรมทางศาสนา อีกทั้งยังเป็นที่ยึดเหนี่ยวผูกโยงจิตใจ หรือแม้กระทั่งทำให้ผู้คนบางยุคแสวงหาไขว่คว้า เพียงเพื่อ คุ่มครองตัวตนใน ‘ผืนภพ’ ต่อๆ ไป

“ก่อนวันที่หลานเกิด ย่าฝันว่า มีใครคนหนึ่งแต่งตัวไม่ใช่คนในแผ่นดินนี้ เขาอุ้มหลานมาส่งให้ย่า และบอกว่า...” สายตาฝ้าฟางทอดมองหลานชาย ก่อนจะยิ้มให้อย่างอ่อนโยน “ให้รับหลานไว้ที่แผ่นดินนี้ด้วย...สุดผืนภพแล้ว”

สายตาคมลึกมองผู้สูงวัยตรงหน้า หากแววตากำลังตื่นตระหนกกับเรื่องราวที่เพิ่งได้รับรู้เป็นครั้งแรก

“คุณย่าไม่เคยเล่าให้ผมฟังเลย” ธรรมาภรณ์กำลังปะติดปะต่อเรื่องกับ ‘ภพ’ ที่เห็นและห่างหายไปจนกระทั่งวันนี้...

“ย่าไม่เคยเชื่อ จนได้แหวนวงนี้มา” เสียงเนิบๆ กำลังเฉลยสิ่งที่เก็บไว้นานแสนนาน

“ครับ?” น้ำเสียงสูงทวนเสมือนคำถาม

“อย่าเข้าไปในงานประมูลอัญมณี และแหวนวงนี้ก็เป็นเครื่องประดับเดียวที่เหมือนจริงใจรอให้ยาประมูล และพออย่าได้แหวนนี้ คนๆ นั้นก็ปรากฏตัวที่นี้อีก ให้เก็บสิ่งนี้ไว้ให้หลาน”

“แล้วเกี่ยวอะไรกับลูกสาวคุณชัชชนนท์ด้วยล่ะครับ” ชายหนุ่มกำลังอยากฟัง ในสิ่งที่เขาเองก็แทบไม่อยากจะเชื่อ ถ้าภาพเหล่านั้นไม่ได้มาปรากฏให้เห็นอีก

“วันที่ประมูลมีแหวนสองวง” เสียงเนิบเย็นๆ ตอบ “แหวนทั้งสองวงเหมือนรอยาและนายชัชชนนท์”

“เป็นไปได้ยังไง” เสียงเข้มหายไปในลำคอ แต่กำลังหวนคิดถึง ‘ภาพ’ ที่ไม่ใช่บนแผ่นดินนี้

“หลานมาไกลมากนะ” สายตาฝ้าฟางยังมองหัวแหวนอำพัน “คนที่จะเคียงข้างหลาน น่าจะต้องมาไกลเหมือนกัน แต่อยู่ในฝันภาพเดียวกันแล้วล่ะ”

‘สุดฝันภาพ’ ชายหนุ่มกำลังทบทวนสิ่งที่ได้ยินกับ ‘ภาพ’ ที่เห็น ย่อมแสดงว่าเขาไม่ได้ประสาทหลอนหรือคิดไปเอง ‘เฉลย’ กำลังจะเป็นหนึ่งในบุตรสาวของเจ้าของธุรกิจเดินเรือขนส่ง ที่เขามักจะเจียดพบอยู่เป็นประจำในแวดวงของธุรกิจ

ที่แน่ ๆ คนที่จะไปยิ่งให้ตะกอนที่นอนนิ่งมานานในภาคภพหนึ่ง กำลังจะทำให้เป็นเพียง ‘คลื่นกระทบฝั่ง’ หรือเปล่า

“ผมน่าจะคุยกับคุณย่าตั้งนานแล้ว” คำบอกยังไม่เท่ากับสิ่งที่อยู่ในใจ

“มีอะไรเกิดขึ้นกับหลาน” ผู้เป็นย่ายิ้มจับอารมณ์หลานชายได้

ธราเริ่มต้นเล่าเรื่องที่เคยเห็นทั้งหมดให้คนตรงหน้าฟัง ‘ภาพ’ ที่ปรากฏขึ้น ตั้งแต่เขาจำความได้ จนกระทั่งห่างหายไปนาน และวันนี้หวนกลับมาอีกครั้ง ‘เหมือน’ จะเป็นจุดเริ่มต้นให้เขาค้นหาสิ่งที่ฝังอยู่ในความทรงจำ และเหมือนกำลัง

รออะไรบางอย่าง ‘ปลดปล่อย’ หรือ ‘ผูกพัน’

เสียงรถที่แล่นเข้าในบริเวณบ้านเรียกให้คนทั้งสองหันไปทางต้นเสียง ซึ่งฟังเหมือนว่ากำลังไม่สบอารมณ์กับอะไรสักอย่าง เพราะจากเสียงปิดประตูรถที่น่าจะฟังคามือคนปิด ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าที่ย่ำเข้ามาในบ้าน ที่แน่นๆ เสียงเท้าหนักๆ ซึ่งคนในบ้านฟังดูแล้วน่าจะทำให้พื้นทะเลาะมาตลอดทาง

“ไงไอ้น้องชาย” พี่ชายทักเจ้าของเสียงที่ทำลายความสงบของคนทั้งบ้าน “สาวไม่ถูกใจ...หรือว่าสับรางไม่ทันอีกล่ะ”

“มีดีอะไรถึงกล้าโทรมายกเลิกนัด” จิรัฐฐิโมโหหัวพัดหัวเหวี่ยง

ไบหน่าเน็งขริมของพี่ชายเล็กคิ้วนิดๆ กับคำพูดที่ทำให้รู้สาเหตุของเสียงที่ดังลั่นไปทั้งบ้าน

“นายไม่เคยใส่ใจไม่ใส่ใจหรือ” เสียงเข้มถามหยั่ง

“แต่ผมเสียหน้านะครับ”

“สรุปนายคบผู้หญิงเพราะกลัวเสียหน้านี่เอง” คนเป็นพี่ช่วยซ้ำ

“พี่ธรา” ขึ้นเสียงเพราะยังค้างอารมณ์มาจากตัวการ

“หรือไม่จริง” พี่ชายย่นถามระคนสะใจ

“คอยดูเถอะ ถ้านายจิรัฐฐิคนนี้ได้ควงก็ผิดไปล่ะ” เสียงหนักเช่นเขี้ยวตัวการ เพราะโดนยกเลิกนัดเป็นครั้งแรกตั้งแต่ควงผู้หญิงมา

พี่ชายได้แต่ส่ายหน้าให้กับคนที่ยังยืนอารมณ์เสีย แต่กำลังหวนคิดถึงคำพูดของผู้สูงวัย หนึ่งในสองสาวที่จะเป็นคำเฉลยเรื่องราวของ ‘ภาพ’ ที่วนเวียนหวนกลับมาให้เห็นเด่นชัดอีกครั้ง ก่อนจะหันไปทางผู้สูงวัยที่กำลังจะเล่นงานหลานรักคนเล็ก

“จิ ผู้หญิงนะ ไม่ใช่ตุ๊กตา” ปรามให้รู้ว่า ไม่เหมือนหลายคนที่หลานชาย

เคยดวง

“สววย หยิ่งนัก ลูกสาวคนเล็กนี่” จิรัฐยังเช่นเขี้ยว

“ที่ย่าเตือน เพราะบุคลิกสองสาวไม่เหมาะกับแกแน่ๆ”

จิรัฐที่กำลังหัวเสียมองใบหน้าผู้สูงวัย เหมือนกำลังแปลกใจกับเรื่องที่ไม่คิดว่า คนตรงหน้าจะโล่ใจ โดยเฉพาะบุตรสาวของคนที่เกี่ยวข้องกันทางธุรกิจ

“คุณย่าพูดเหมือนรู้จักทั้งสองคนอย่างนั้นแหละครับ” จิรัฐอดถามอย่างแปลกใจไม่ได้

“คนเล็กเปรี้ยวสุดใส แต่คนโตสววยเฉียบแปลกๆ” เสียงเนิบเชิงบอก แต่เหมือนให้ข้อมูลหลานชายคนโต

“คุณย่าอยู่ถึงนี้ ยังเคยไปเห็นลูกสาวคุณชัชชนนที่อีกหรือครับ” หลานชายคนเล็กเริ่มกลับมาเตรียมไล่เสียงคนที่น่าจะรู้ข้อมูลดีที่สุด

“อ้าว ย่าไม่ใช่พวกหลังเขาซักหน่อย อีกร่างของแบบนี้ ู้บ้างไม่ได้หรือไง” เริ่มย้อนกลับ เพราะรู้ทันคนที่จะคาดคั้นเอาเรื่อง

“คุณย่ารู้ได้ยังไงครับ” คนที่อารมณ์ค้างกลับมา เริ่มหาประเด็นข้อมูลเตรียมเล่นงานตัวการที่โหมมายกเลิกนัด

“สองปีก่อน ตอนที่ย่าไปอังกฤษ พอดีไปเจอทั้งพี่ทั้งน้องเลย ทั้งสองคนกำลังช่วยกันหาข้อมูลเรื่องเรือส่งกลับมาให้คุณพ่อของพวกเขา ตอนนั้นย่าได้คุยกับลูกสาวคนโต... ไนล์... ยังมีน้ำใจช่วยพาย่าไปหาของที่อยากได้อีกด้วย” เสียงเย็นเนิบเล่าสั้นๆ ซ้ำเสียงมองใบหน้านิ่งขมขื่นของหลานชายคนโต

ธราชมวดคิ้วนิดๆ ‘ไนล์’ กับ ‘ลิล’ ชื่อไหนควรจะคุ้นกับเขามากที่สุด ชายหนุ่มกำลังคิด แต่รู้สึกเหมือนว่าชื่อของสองสาวไม่ช่วยอะไรเขาเลย เสียงถอนใจ

เบาๆ กับความวุ่นวายที่เพิ่มขึ้นมาในชีวิตอีกหนึ่งเรื่อง หากคราวนี้...

...ความละเอียดอ่อนของ ‘ความรัก’ ต้องใช้ความรู้สึกของ ‘หัวใจ’ ช่วยตัดสินใจ...

“ยังไงผมก็มีสิทธิ์ทั้งสองคนแหละครับ” เบียงประเด็นใหม่ โดยกำลังเตรียมสนใจคนที่กำลังจะกลับมา

“จิ ไม่มีผู้หญิงคนไหนชอบผู้ชายจับปลาสองมือ” ผู้เป็นย่าเริ่มปราม

“ผมต้องใช้สองมือค่อยๆ เลือกลงน้ำครับ” ยังสนุกกับเกมของความเป็นชายหนุ่ม

“เลือกแบบไหนกัน” คนปรามรู้ว่าพูดไปก็เปล่าประโยชน์ ก่อนจะหันไปขอความช่วยเหลือหลานชายคนโตที่ดีที่สุด

“ปลาเป็นจับไม่ง่ายเหมือนปลาตายหรอกนะ” เสียงเข้มของพี่ชายแฝงความหมาย

ชายหนุ่มผู้เป็นน้องชะงักไปนิดหนึ่งกับถ้อยคำที่ทำให้รู้ความหมายลึกๆ ว่าที่ผ่านมา ‘ผู้หญิง’ แบบไหนที่เขาได้มาง่ายๆ

“พี่กลัวจะแพ้พนันผมใช้มัยยะถึงพูดแบบนี้” กลบเกลื่อนความคิดที่เริ่มรู้สึกได้

“ฉันเคยแพ้พนันแกหรือไง” ความสุขุมอย่างคนที่เข้าใจโลก ย่อมไม่เคยประมาท

“ต้องมีครั้งแรกบ้างล่ะนะ” หน้างำใส่พี่ชายที่รู้ตัวมาตลอดตั้งแต่เด็กว่า ‘คนนี้’ กำราบเขาอยู่หมดแค่ไหน อีกทั้งยังดูแลเขาอย่างดีเสมอมา

‘หึหึ’ เสียงหัวเราะเบาๆ ในลำคอของพี่ชาย หากสายตายังจับอยู่บนใบหน้าเกลี้ยงเกลาที่ยังมีร่องรอยกลุ่มของอารมณ์ก่อนหน้า

“ผู้หญิงที่ทำให้แกู้จักชีวิตจริงๆ จะทำให้แกยอมหมอบกราบคาบ” เสียงเข้มของธราทรกบอก อย่างคนที่รู้จักรักชีวิต ที่อยู่บนพื้นฐานของความรับผิดชอบ อยู่ตลอดเวลา

“ผู้หญิง ก็เหมือนกันหมดแหละครับ” คนเคยมีสาวรายล้อมย่อมไม่เคยรู้ถึง ‘ผู้หญิง’ ในความหมายที่แท้จริง

ผู้เป็นย่าสายหน้านิดๆ ให้กับหลานชายคนเล็ก ที่เธอรู้อยู่แก่ใจถึง ‘ความรับผิดชอบ’ ที่เทียบไม่ได้กับพี่ชาย ซึ่ง ณ เวลานี้ ‘สายสัมพันธ์’ ยังเทียบเคียงกับ ‘ความเคารพ’ อย่างเท่ากัน

หากวันข้างหน้าสิ่งที่จะเกิดขึ้น ‘อารมณ์’ จะทำให้เบี่ยงเบนความผูกพัน หรือเปล่า หรือ...จะมี ‘ใครสักคน’ ก้าวเข้ามาเปลี่ยนแปลงตัวตนให้หวนมองชีวิตอย่างจริงจัง

‘ผืนแผ่นดิน’ แต่ละยุคแต่ละอารยธรรมย่อมผูกโยงด้วยสายสัมพันธ์ ส่วน ‘จิตวิญญาณ’ แห่งความผูกพัน ย่อมมีความหมายในตัวของมันเอง อะไรจะเป็น ‘ต้นเหตุ’ ให้ค้นหา ‘คำตอบ’ ของภาพที่เกิดขึ้น

แม้สายธารแห่งอารยธรรมจะค่อยๆ ไหลผ่าน ตามช่วงของวันเวลามา อย่างยาวนาน หากยังเทียบไม่ได้กับ สายใยบางๆ ของ ‘ความรัก’ ที่หากไม่มี ‘ศรัทธา’ ย่อมเปราะบาง แต่ก็เหนียวแน่นอย่างไม่น่าเชื่อยาม ‘มั่นคง’ และกำลังจะรอพิสูจน์ ‘หัวใจ’ อยู่บนผืนแผ่นดินหนึ่ง

ผืนนา

‘เหมือง’ มีทางเข้าเล็กๆ ที่เจาะลงไปในพื้นที่ดิน เพื่อเข้าสู่ชั้น ‘หินแกรนิต’ ที่แทรกซอนก่อตัวจากหินอัคนี ยามเมื่อพื้นผิวโลกเย็นตัวลงอย่างช้าๆ และถึงแม้จะเป็นเพียงพื้นผิวโลกก็ตาม หากก็ยังคงต้องขุดลึกเจาะลงไป เพื่อนำเจ้าก้อนผลึกขนาดใหญ่ลำเลียงขึ้นมา

เหล่ากิจกรรมบนผืนดินรอบๆ เหมือง ท่ามกลางแสงแดดแผดจ้าที่ส่องกระทบพื้นดิน เมื่อความร้อนทวีอุณหภูมิสูงขึ้น แถบบริเวณนั้นก็คล้ายกระทะร้อนเข้าไปทุกขณะ

ชายหนุ่มร่างสูงอยู่ในชุดรัดกุม เพื่อความคล่องตัวในการเดินลัดเลาะไปกับช่องทางแคบๆ ที่อยู่ลึกกลงไปได้ดิน ‘แผนที่’ ช่องทางในเหมืองถูกกางขึ้น เหมือนเป็นสิ่งช่วยย้ำความจำ อีกทั้งยังใช้เป็นแนวทางในการสำรวจหาแร่หินเพิ่มอีก

ธรากำลังแปลกใจว่า ‘ภาพ’ เหล่านั้นหายไปไหน เพราะไม่มีภาพปั้นจั่น และไม่มีภาพดินแดนแห่งอารยธรรมก้องโลกมาให้เห็นอีก หลังจากอาทิตย์ก่อนที่เขาได้รับรู้เรื่องราวที่เกินกว่าจะเชื่อได้ ใบหน้านิ่งขรัมกั้มมองแหวนที่สวมอยู่บนนิ้วก้อย

‘ชนสัตว์ปีก’ ที่อยู่ด้านในของ ‘อำพันแดง’ โดดเด่น ทำให้ชายหนุ่ม

ครุ่นคิดหนักขึ้น เพราะ ‘ความรู้สึก’ ที่อยากจะค้นหาคำตอบของภาพ กำลังก่อตัว จากถ้อยคำของผู้สูงวัย อีกทั้งยังได้จุดประกายให้ ‘ค้นหา’ สิ่งที่เคยเกิดขึ้น แต่ไป ผังอยู่ในความรู้สึกที่พยายามไม่ใส่ใจ เพราะแรงกายที่ทุ่มให้กับภาระ จนลืม เลื่อนภาพเหล่านั้นไปนานพอสมควร

ตอนนี้เหมือนมีบางสิ่งบางอย่างสะท้อนเรียกอยู่ลึกๆ ใน ‘หัวใจ’ และ เรียกร้องทำให้อยากเห็นภาพเหล่านั้นอีก ชายหนุ่มกำลังคิดว่าจะทำอย่างไรที่จะทำให้ ‘ฝันภาพ’ ที่เป็นหนึ่งในอารยธรรมของโลกปรากฏให้เขาเห็นอีก

มือใหญ่พยายามส่องแหวนกับแสงแดดที่กำลังแผดจ้า ชายหนุ่มขยับ หมุนตัวไปตามทิศต่างๆ เพื่อว่าภาพเหล่านั้นจะกลับมาอีก หากแต่อากัปภิกขัย ของคนตัวสูงใหญ่ ที่มักจะนิ่งจนผู้คนรอบข้างยำเกรงเสมอ ย่อมสะดุดกับเหล่า สายตาที่กำลังมองมาอย่างแปลกใจ

“คุณธรรมาครับ” ก็มีเสียงเรียกเบาๆ

‘หืม’ เสียงเข้มนับคำในลำคอ แต่ยังคงมองไปตามทิศที่ยื่นมือออกไป

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” คนสนิทถึงจะกล้าถาม เพราะคุ้นเคยด้วยอุปนิสัย

“อะไร คืออะไร” ถามกลับอย่างสงสัยในถ้อยคำของคนถาม เพราะสมาธิ ยังจดจ่ออยู่กับความคิดเรื่องค้นหาภาพ ซึ่งได้เวลาแล้วที่จะต้องหาคำตอบ ทั้งหมด

ชายหนุ่มเงยหน้ามองคนสนิทที่กำลังถลันยิ้ม พลางกลอกลูกตากลับไป กลับมา เหมือนให้รู้ว่าอากัปภิกขัยตอนนี้ ทำให้ทุกสายตาของคนที่อยู่ในเหมือง กำลังมองมาอย่างสนใจ

“นั่นสิ...ฉันเองก็ยังไม่รู้เลย ว่าทำอะไรรออยู่” คนตอบก็ไม่รู้จะบอกยังไง เหมือนกัน ไบหน่านี้ขมิ้นเล็กควัพลางยักษ์ไหล่ ก่อนจะพยักหน้าให้คนสนิททำนอง

ว่าจะเข้าไปข้างในแล้วละ

ก็มีมึนๆกับที่ท่าแปลกๆ ของเจ้านายที่ไม่ค่อยเห็นบ่อยนัก ขาวาวๆ ก้าวตามคนตัวสูงใหญ่ที่ออกเดินนำเข้าไปในเมือง

ธราหะยืนอ่านแผนผังของเส้นทางภายในอุโมงค์เหมือง โดยมีเลขาคนสนิทยืนอยู่ใกล้ๆ และกำลังอธิบายช่องทางใหม่ที่กำลังขุดเพิ่มเติม หลังจากสำรวจแล้วว่ามีแร่หินอีกเป็นจำนวนมาก

“ตรงนี้แค่บัสก์หน่อย แต่กำลังขุดเพิ่มเพื่อจะได้ขุดหินได้สะดวกขึ้น” เสียงทุ้มหนักของภีมฤกำลังอธิบาย

ใบหน้ายิ้มที่น้อยคนนักจะได้เห็นรอยยิ้ม พยักหน้าอย่างเข้าใจ ก่อนจะไปไล่สายตาไปตามเส้นทางที่อยู่ในแผ่นกระดาษกว้าง

“ตรงนี้ก็จะทะลุไปถึงด้านนี้” ปลายนิ้วของธรากำลังไล่เส้นเล็กๆ ในแผนที่ว่าจะไปสิ้นสุดตรงไหน

“คุณธราหะนี่ผมเข้าไปดูตอนไหนครับ” ถามพลางมองคนที่ป็นทั้งนายและเพื่อน

“กำลังคิดว่าจะเจาะลงไปเป็นแนวตั้งหรือค่อยๆ เจาะเอียงลึกลงไป” ธราครุ่นคิดอย่างกำลังตัดสินใจ

“รอร่างเรามีอยู่เยอะพอสมควร” คนสนิทกำลังให้ข้อมูล

“นั่นเจาะแบบเอียงลึกลงไป แล้ววางเส้นให้รอร่างชนหินก็แล้วกัน” น้ำเสียงเข้มสรุป “ขุดตัดจากทางแยกเดิม ให้ไปเชื่อมตรงนี้” บอกพลางชี้นิ้วลงไปบนแผนผังเหมือง

“ครับ” คนสนิทรับคำ

“ตอนเข้าไปดูนายป่วยอยู่” ธราหะตอบคำถามก่อนหน้า “ฉันไม่อยาก

แบกคนป่วยออกมา” บอกเหตุผล ก่อนจะชำเลืองมองคนห้วง

“ผมจำได้ว่าล่าสุด แค่ปวดฟัน” ภิรมฤบอกให้รู้ว่าอาการตอนนั้นไม่ได้
หนักหนาสาหัส

“แต่นายมีไข้” ย้อนให้รู้ว่าควรพักมากกว่าจะเข้าไปด้านในด้วยกัน

“มีไข้เพราะฟันคุณ โดนหัวเราะเยาะซะ” บ่นเบาๆ ทำหน้ายุ่งนิดๆ

“ใครหัวเราะเยาะนาย” คนถามมองหน้าคนสนิท

“รุ่นน้องสนิทสมัยมัธยม ตอนนี้เป็นหมอไปแล้ว” ไม่เคยมีอะไรปิดบังคน
ตรงหน้า

“สงสัยงานนี้เพื่อนฉันจะได้แฟนเป็นหมอวะ” ล้อพลางออกเดินนำเข้าไป
ด้านใน

“รู้ได้ยังไงครับ ว่าเป็นผู้หญิง” อุดถามอย่างแปลกใจไม่ได้ ชายยาวก้าว
ตามคนที่เดินนำ

“ถ้าเป็นผู้ชายนายคงไม่พูดถึงหรอก ปานนี้คงโดนชกปากไปแล้วหรือไมก็
โดนด่ากลับ โทษฐานที่หัวเราะเยาะคนกำลังปวดฟัน” น้ำเสียงเข้มล้อเลียนอย่างรู้
อุปนิสัยกันดี

ภิรมฤหัวเราะเบาๆ ที่โดนรู้ทัน

“ก็จริงครับ” น้ำเสียงรับคำ พลางยิ้มเก๋ๆ

“สรุปแล้ว...คนนี้” ถามสั้นไม่ยอมนอกเรื่อง

“ไม่ใช่หรอกครับ”

ธราหันมาเลิกคิ้วล้อเลียนคนที่เป็นทั้งเพื่อนและคนสนิท

“ผมกับแอลสนิทกันก็จริง แต่ก็ไม่ได้แค่พี่ชายกับน้องสาวครับ” บอกชัด
ถึงความสัมพันธ์

“ว่า...” น้ำเสียงเสียดายแทนคนสนิท “หรือสวยไม่พอ” แกล้งอ้ากดับหัว ตายยังอยากรู้

“รับรองว่ารุ่นน้องผมคนนี้สวยแน่นอน” ภิรมย์บอกย้ำ พลังส่งยิ้มให้คนอยากรู้

“ไอ้จิ เห็นหรือยัง” ถามเพราะคนที่จะจาะในความสวยของผู้หญิง ไม่พิน้องชาย

“ถ้าเห็น ก็ได้แต่เห็นล่ะครับ เพราะน้องผมไม่ชอบคนเจ้าชู้ด้วย หมอบางคนมีทั้งเมียทั้งลูกยังตามต่อแยะไม่เลิก บางคนโสดแต่ดวงสาว ๆ ไม่น้อยไปกว่าคุณจิ ยังเข้าใกล้ยัยแอลไม่ได้เลย”

‘อิม’ น้ำเสียงรับคำอย่างพอใจอยู่ในลำคอ

“ไอ้จิ มันดวงสาวเยอะ แต่ก็เลือกนะ” พี่ชายรุ่นพี่น้องชายดี ถึงจะดูเจ้าชู้ในสายตาคนอื่น แต่ก็มีรสนิยมน

“ก็คุณจิ เหมือนพระเอกหนังชะชานาดนั้น เป็นแม่เหล็กดึงดูดสาว ๆ จนเหมือนคนเจ้าชู้ แต่ถ้าไม่รู้จักรึจริง ๆ จะไม่รู้หรือกว่าเลือกผู้หญิงที่จะคงด้วยเหมือนกัน”

“น้องชายฉันพอมีหวังบ้างมั๊ยล่ะ” อ้อมถามเพราะอยากได้น้องสะใภ้ดี ๆ

“ถ้าเป็นคุณธราเองก็ว่าไปอย่าง แต่ถ้าเป็นคุณจิ ผมว่ายากล่ะครับ” โยนคำตอบอ้อมกลับให้เข้าตัวคนถาม

“ฉันหาน้องสะใภ้ ไม่ใช่ให้นายหาเขยรุ่นน้องนะโว้ย” เจ้าของเสียงเข้มรู้ทัน

เสียงหัวเราะดังประสานก้องอยู่ในอุโมงค์ สอดรับความสัมพันธ์ที่ไว้เนื้อเชื่อใจกันมาตลอด สองหนุ่มหยุดพร้อมกันตรงทางแยกในอุโมงค์

“ผมว่า...ตอนนี้เราถึงทางเข้าที่จะสำรวจเส้นทางใหม่แล้วครับ” น้ำเสียง
ทุ้มของกิมอุเต็อน

‘อิม’ เสียงรับในลำคอพร้อมพยักหน้านิดๆ ก่อนจะมองไปทาง ‘กิจกรรม’
ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่รอบๆ ด้าน

ธรรมาเองเหล่ากิจกรรมของคนงานที่กำลังขุดเจาะอุโมงค์ เพื่อให้นำเป็น
ทางให้เข้าไปใกล้ ‘แร่หิน’ ให้ได้มากที่สุด สายตาคล้มมองไปตามทางเดินใน
อุโมงค์ ตลอดแนวกำแพงเป็นสีน้ำตาลเข้มจากผิวดินและผิวยามกระทบแสง
ไฟตามทางเดิน

ช่องทางเดินอุโมงค์ลึกเข้าไปภายในเหมือง ซึ่งในระยะเริ่มต้นยังสะดวก
โล่งกว้าง เพราะเป็นทางเข้าออกทางเดียวที่ทุกเส้นทางจะต้องมาใช้ร่วมกัน
ดังนั้นจึงต้องขุดให้กว้าง เพื่อความคล่องตัวสำหรับกิจกรรมต่างๆ ที่กำลังดำเนิน
อย่างต่อเนื่อง

ผนังอุโมงค์ที่แยกต่อจากทางหลัก กำลังพาสองหนุ่มสองบุคลิกเข้าไป
ด้านใน ‘หนึ่งคน’ นิ่งขมิ้มจนแทบจะहारอยยิ้มไม่ได้ จนกลายเป็นที่เกรงขามของ
คนงานทั้งเหมือง อีก ‘หนึ่งคน’ บุคลิกดูเป็นกันเอง อีกทั้งยังคล่องแคล่ว เป็นทั้ง
ผู้ช่วยและเพื่อนสนิทที่ใกล้ชิดรู้จักกันมาตลอด

ความลึกและลาดชันบางช่วงบางตอนของอุโมงค์ ทำให้ต้องศึกษา
แผนผังช่องทางเดินของเหมืองมาอย่างดี เพราะความปลอดภัยย่อมสำคัญสุด
สำหรับงานที่ต้องคาบเกี่ยวบนเส้นของความเป็นความตายอยู่ตลอดเวลา

ธรรมาเดินเข้าไปจนถึงด้านใน ชายหนุ่มมองเหล่าคนงานที่กำลังช่วยกันขุด
เจาะผนังหินบ้าง ทางเดินใหม่บ้าง เพื่อทำให้อุโมงค์พร้อมสำหรับเป็นเส้นทาง
ลำเลียงหินแร่ออกไปด้านนอก

ช่วงขายาวก้าวผ่านกิจกรรมตรงหน้า ไปตามทางเดินในอุโมงค์ ที่ลึกเข้าไปเรื่อยๆ สายตาคมลึกมองตรงเข้าไป ผ่านแสงไฟที่ติดตั้งไว้ตามแต่ละจุด เพื่อให้แสงสว่างพอเหมาะสำหรับมองเห็น มากกว่าที่จะเปิดใช้อย่างฟุ่มเฟือย

ชายหนุ่มชะงักไปนิดหนึ่ง เพราะกำลังเริ่มรู้สึก ว่า ‘หิวตา’ กระจุกนิดๆ อากาศปวดแปลบแบบที่เคยเป็น ทำให้รู้สึกได้ว่า ‘ภาพ’ ที่กำลังอยากเห็น สำหรับค้นหาอะไรบางอย่างที่ต้องการอยากจะรู้ ‘คำตอบ’ กำลังท้าทาย ‘ความรู้สึก’ ที่จะต้องเผชิญ

เขาเห็นหลอดไฟบนผนัง เปลี่ยนเป็นคบไฟ ที่ทำให้แสงสว่างตรงหน้า เป็น ‘ภาพ’ ที่ต่างจากที่เห็นมาตั้งแต่ปากทางเข้า ‘ความรู้สึก’ เหมือนน่าจะอยู่ในความฝัน หากแต่สัมผัสที่ยืนอยู่บนพื้นบอกความรู้สึกได้ว่า...ไม่ใช่ความฝัน...

ผนังที่สะท้อนจากเปลวไฟนั้น เรียงรายไปด้วยรูปแกะสลักทอดยาว ‘อักษรภาพ’ ที่มีลวดลายอันงดงามวิจิตร ‘ฮีโรกลิฟฟิค’

มนต์สะกดแห่งอารยธรรม กำลังดึงให้ชายหนุ่มเห็น ‘ภาพ’ ที่ทำให้ดวงตาคมลึกต้องตะลึง ยิ่งตอกย้ำด้วยบรรยากาศที่รายล้อมด้วยกลิ่นไอของห้วงเวลา ที่กำลังย้อนกลับไปถึงต้นกำเนิดของอารยธรรม ‘ความเย็น’ ที่สัมผัสผิวเนื้อ กำลังบาดลึกเข้าไปใน ‘ความรู้สึก’

“ทา...วอ...เรส” น้ำเสียงหวานคมลอยมาตามทางเดิน

ความไพเราะนั้นดึง ‘หัวใจ’ ชายหนุ่มกระจุกเบาๆ ‘ความห้วงหา’ เหมือนเยื่อบางๆ พุงใส่เป็นระลอกๆ ทำให้ ‘ความรู้สึก’ มากมายที่กำลังนอนนิ่งเป็นตะกอนลึกในหัวใจเริ่มก่อตัว จนทำให้เจ้าของของมันแปลกใจเป็นอย่างมาก

‘ความอ่อนหวาน’ ผสมผสาน ‘ความอ่อนโยน’ ที่แผ่เร้นมาพร้อมกับน้ำเสียงนั้น ยิ่งทำให้ชายหนุ่มตะลึงจนนิ่งไปชั่วครู่ หากแต่สิ่งที่อยากจะค้นหา ทำ

ให้ต้องดีงสติ เพื่อที่จะให้ ‘ภาพ’ ตรงหน้าเฉลยทุกสิ่งทุกอย่างออกมา

ธราต้องตะลึงอีกครั้ง เมื่อเห็นหนึ่งบุรุษเดินอย่างรีบเร่งออกมาตามทางเดิน

เครื่องแต่งกายบอกชัดถึงอารยธรรมเก่าแก่ และกลมกลืนกับแผ่นนอกเปลือยเปล่าสีน้ำตาลเข้ม อีกทั้งเครื่องประดับสีทอง ซึ่งตรงกลางโดดเด่นด้วยอัญมณีสีแดงชนิดหนึ่ง และเป็นเครื่องหมายถึงชนชั้นในยุคนั้น ผ้าฝืนขาวสั้นเหนือเข่าที่สวมใส่ปิดบังเรือนร่างกำยำของส่วนล่าง แต่ยังไม่เท่ากับเมื่อร่างสูงเดินอย่างรีบร้อนเข้ามาใกล้

‘ภาพ’ ที่อยู่เกือบชิดเหมือนกระจกเงาสะท้อนให้เห็นตัวเอง

“ทาวอเรส” เสียงหวานคมดังชัด...อีกครั้ง

ชายหนุ่มในชุดอียิปต์โบราณหันไปตามเสียงที่เรียก ไบหน้าชายหนุ่มนั่งขีมิ่ หากแวตาส่อนลึกถึงความ ‘ปวดร้าว’ ที่ทำให้ ‘หัวใจ’ ของชายหนุ่มในยุคปัจจุบัน ที่เหมือนเห็นตัวเองในกระจกเงานั้น กระตุก ‘เจ็บลึก’ ขึ้นมาทันที

ลมที่พัดย้อนกลับมาจากทางด้านใน นำพา ‘กลิ่นหอม’ เข้ามาแตะจมูก หากยังไม่เท่ากับ ‘ความรู้สึก’ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน กำลังกระตุ้นให้ ‘หัวใจ’ เต้นผิดจังหวะ

“ฟังข่าวอธิบายก่อน” เสียงหวานคมอ่อนหวาน

ธรามองเห็นเงาล่างๆ ของหญิงสาวคนหนึ่ง แม้จะยังไม่เห็นไบหน้านั้นอย่างชัดเจน หากเรือนร่างภายใต้ชุดผ้าฝืนขาวคาดปิดเนินอกสวย สอดรับกับชายผ้าด้านบน กลัดด้วยเครื่องประดับไว้ที่ไหล่สวย เอวคอดกิ่วผูกไว้ด้วยเส้นเชือกสีทอง และปล่อยชายผ้าด้านล่างคลุมยาวจรดถึงปลายเท้า

‘ภาพนั้น’ บอกชัดถึง ‘ความงดงาม’ ที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้ชุดสวยของ

อารยธรรมนั้นเช่นกัน

‘บรีมส์’

เสียงระเบิดจากทางด้านในดังสนั่น

ชายหนุ่มเจ้าของเหมืองสะดุ้ง เพราะเหมือนถูกกระชากกลับจากภาพเหล่านั้น ดวงตาคมลึกกวาดสายตามองไปรอบๆ เขาเห็น ‘หลอดไฟ’ ที่ผนัง ซึ่งกลับมาแทนที่ภาพ ‘คบไฟ’ ทำให้เขาจำได้ทันที ว่าเสียงเมื่อครู่ดึงให้เขากลับมาอยู่ในภาพของปัจจุบัน

“ใครมาระเบิดเปิดทางตอนนี้” ธารุ่นตัวการ์ที่ไม่ได้รู้เรื่องอะไรด้วย

“กำลังขุดทางใหม่ต้องระเบิดเปิดทางครับ” ภิรมย์รีบให้เหตุผล

‘ฮี’ เสียงซัดใจอย่างหวัหือย อย่างที่คนสนิทรู้ว่า เป็นไม่บ่อยนัก ยิ่งทำให้คนตรงหน้ามองอย่างแปลกใจ

“มีอะไรหรือเปล่าครับ...ผมจะได้สั่งให้หยุดก่อน” คนสนิทรีบถาม พลังความหาเครื่องมือสื่อสารที่อยู่ไม่ห่างจากเอว

“ไม่มีอะไร”

ธรายังมองไปรอบๆ เหมือนอยากจะค้นหาว่าภาพเหล่านั้น จะปรากฏให้เห็นอีกหรือไม่ เหตุการณ์บางอย่างกำลังเกิดขึ้นและดูเหมือนคราวนี้ ไม่ใช่เพียงแค่ฉากอย่างเดียวเท่านั้น หากกำลังมีตัวละครเพิ่มขึ้น ที่แน่ๆ จะต้องเกี่ยวข้องกับตัวเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ภูมิทัศน์รอบด้านมีสีสันด้วยบรรยากาศท้องดิน และรายล้อมด้วยขุนเขาสลับซับซ้อน สอดรับกับความเย็นฉ่ำของยามค่ำคืนที่ท้องฟ้าเปิดกว้างไร้เมฆบดบังดวงดาว

ห้องนอนชั้นบนของบ้านเรือนไทยยุคเก่า ที่มีสวนผสมของความทันสมัย ในยุคใหม่ ชายหนุ่มเจ้าของห้องกำลังยืนอยู่ตรงระเบียง โดยแหงนใบหน้าขึ้น พร้อมๆ กับใช้ดวงตาคมลึกมองแสงระยิบระยับที่อยู่บนฟ้าอย่างเต็มตา หาก ‘ภาพ’ ที่กลาดกลืนเต็มแผ่นฟ้าก็แค่ผ่านสายตา เพราะ...

‘ภาพ’ ที่เห็นในอุโมงค์กำลังซ่อนทับอยู่ในความคิด

ธรรากำลังครุ่นคิดถึงอักษรภาพอียิปต์โบราณ ที่เรียงรายอยู่เต็มผนัง ทางเดินที่เหมือนหลงเข้าไปอยู่ในโลกของภาพยนตร์ หากแต่กลืนอายุที่สัมผัสได้นั้น ทำให้ตอบความรู้สึกได้ว่า...ไม่ใช่บนแผ่นฟิล์มอย่างแน่นอน

ชายหนุ่มอียิปต์ร่างสูงที่เดินเข้ามาใกล้เหมือนตัวตนของเขาในกระจกเงา หากแต่ความต่างของการแต่งกายบอกชัดถึง ‘ภพ’ คนละผืน และทำให้เกิดความรู้สึกอยาก ‘ค้นหา’ แต่ยังไม่เท่ากับ ‘เสียงหวานคม’ ที่กระตุกให้จิ้งหะ ‘หัวใจ’ เต้นผิปกติ อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับหญิงสาวคนไหนมาก่อน

‘ความห่วงหา’ เสมือนเส้นใยบางๆ ที่กำลังลอยเข้ามาโฉบรัด และ ‘กลิ่นหอม’ นั้น เหมือนเป็นสิ่งที่ทำให้เกิด...ความรู้สึกเฝ้ารอ...เพื่อจะพบกัน...

เขามองหัวแหวนอำพันสีแดง ก่อนจะหวนทบทวน ถึงอัญมณีสีแดงบนแผ่นอก ที่เป็นสัญลักษณ์ของแม่ทัพใหญ่แห่งอียิปต์

ชายหนุ่มคิดถึงคำพูดของคุณย่า หนึ่งในสองสาวของ ‘จิริทีปต์’ ใครคนหนึ่งจะต้องเกี่ยวข้องกับ ‘ภาพ’ ที่เขาเพิ่งเห็นไปเมื่อตอนกลางวันอย่างแน่นอน

‘ก๊อก ๆ ๆ’

เสียงเคาะประตูห้องเรียกให้เจ้าของหมუნตัวออกจากระเบียงเดินตรงมายังต้นเสียง

ธรราเห็นแขกผู้มาเยือนตอนดึก ดวงตาคมลึกมองใบหน้าชาวเนียนของ

น้องชายที่กำลังทำอิม้ประจบพี่ชาย เสมือนอยากจะมาชวนคุยฆ่าเวลา

“มาตึกแบบนี้ นอนไม่หลับละสิ” เสียงเข้มดักคอ

“โธ่พี่ชายคร้าบบ ผมอะมันพวกแวมไพร์ แสงแดดมันไม่ค่อยจะเหมาะ กับผมนี่ครับ” น้องชายเอ่ยพลางส่งอิม้มนำ ก่อนจะเดินลอยชายเข้ามาในห้อง

“แกมีธุระอะไร” เจ้าของห้องถามอย่างรู้ทัน

“งานแสดงวัตถุโบราณ ผมไปกับพี่ด้วยนะครับ” บอกสาเหตุที่มาหา กลางดึก ก่อนจะทิ้งตัวลงนอนเล่นบนเตียงใหญ่

“แกแน่ใจได้ยังไงว่า คนที่แกอยากจะเจอ จะไปงานนี้ด้วย” พี่ชายดักคอ

“ผมอยากรู้ว่ามีเรื่องอะไรของผมบ้างที่พี่ไม่รู้” คนเป็นน้องถามพลาง เอื้อมไปหยิบหนังสือบนโต๊ะข้างหัวเตียง

“หี” เสียงหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ก่อนจะเดินไปนั่งบนเก้าอี้ที่วางเข้าชุด กับโต๊ะเล็กๆ

“พี่จะประมวลหน้ากากฟาโรห์หรือครับ” แก้งถามพลางพลิกหนังสือที่ เพิ่งหยิบไปพลาง

“ฉันประมวลโลงมัมมีมาไว้ฝั่งแกไม่ดีกว่าหรือ” ธราบอกคนที่มาตะล่อม ขอไปด้วย

“โธ่พี่ชายครับ...” น้ำเสียงหนักอึ้งประจบ “ผมไม่เก่งเหมือนพี่นี่ จะได้ คุมคนงานเป็นพันๆ คนได้” รู้ว่าพี่ชายประชด เพราะวีรกรรมที่สร้างให้แก่ปัญหา เกือบทุกวัน

“ไอ้จ...แกไม่โง่งนะ แต่แกขี้เกียจ” พี่ชายสรุปตรงไม่อ้อม

“อ้าว...หลอกด่ากันซะงั้น” คนที่ยังสนุกกับชีวิตยอมไม่ยอมรับผิดชอบ

“ต่อไปฉันจะไม่พูดเรื่องงานกับแกอีก แต่แกยังต้องทำส่วนของแก ไม่ใช่

อยู่เฉยๆ” พี่ชายต้องรีบพูด เพราะรู้ว่าคนที่นอนเล่นอยู่บนเตียงกำลังได้ใจ

“ไม่ต้องทำเลย ได้หรือเปล่า” ขอต่อรองหน่อย

“แกก็ไม่ต้องรับเงินเดือน รอรับแต่ปันผลก็แล้วกัน” พี่ชายยอมรับข้อต่อรอง

“แล้วแต่ละเดือนผมจะกินอะไรล่ะครับ” เริ่มไม่เห็นด้วย

“รถสปอร์ตของแกไง ไม่มีกินวันแรกก็กินกระจกข้างไปก่อน วันต่อๆ ไปค่อยรื้อส่วนอื่นออกมากิน ซื้อมาถมที่หรือไง แต่ละครึ่งแกขับทีเดียวทั้งสามคันได้เลยหรือไง” บอกให้รู้ว่าไม่เห็นด้วยที่จะซื้อมาเยอะแบบนี้

“ก็ผมเห็นมันสวยดีนี่ครับ รุ่นใหม่ชะด้วย” ยิ้มแหยๆ ให้พี่ชาย

เสียงถอนใจเบาๆ ของคนที่ต้องแบกความรับผิดชอบ แต่คนตรงหน้ายังสนุกกับชีวิตอย่างสบาย

“เอาน่า...ยังไงผมก็ต้องช่วยพี่ทำงานอยู่แล้วล่ะครับ” เริ่มรอมชอม เพราะไม่จู้จี้ได้กินเกลบจริงๆ แน่

“แลกกับที่ฉันจะต้องพาแกไปงานแสดงวัตถุโบราณ แกก็ต้องเข้าไปสำรวจทางแร่ใหม่กับฉัน...ตกลงหรือเปล่า” พี่ชายเริ่มหางานให้จ่อมขี้เกียจทำ

“ไปแบบไม่มีเงื่อนไขไม่ได้หรือครับพี่ชาย” น้องชายยังขอต่ออีกหน่อย

“เหมือนเป็นของแกส่วนหนึ่งไม่คิดจะเดินเข้าดูบ้างหรือไง” คนเป็นพี่เริ่มมีอารมณ์

“ก็ได้อ้อ” คนอยากไปงานแสดงต้องยอมรับข้อตกลง

“งานแสดง คุณซัซซันท์ไปด้วย แกอย่าไปรุ่มร่ามกับลูกสาวเขาล่ะ” พี่ชายรีบเตือนตัวการที่ชอบก่อเรื่อง

“ผู้หญิงสวยจะให้ผมดูเฉยๆ ได้ยังงัยล่ะครับ” กระเช้าคนกลัวจะเสียหน้า

ในงาน

“ไอ้จ๊” เสียงเข้มเริ่มขุ่น

“ล้อเล่นน่า ยังไงผมก็มีวิธีของผมก็แล้วกันล่ะครับ” ยังกระหึ่มยืมยืมย่อง
ในเรื่องจับผู้หญิง

“ไอ้จ๊...เล่นในกติกาด้วย” พี่ชายปรามน้องชาย

“พี่ชายครับ ผมไม่เคยจุดผู้หญิงนะครับ” น้ำเสียงลากยาว เพราะยังเชื่อ
คุณสมบัติของตัวเอง

“เออดีแล้ว ฉันเองก็ยังไม่อยากต้องไปเคลียร์เรื่องของแกกับคุณชัชชนนท์
มากกว่าเรื่องงาน” พี่ชายสรุปกับตัวการ์ที่ยังนอนเล่นอยู่บนที่นอน ก่อนจะบอก
เสียงดัง “ธุระแกหมดแล้ว ลูกจากที่นอนฉันซะที กลิ่นน้ำหอมแกทำฉันเวียนหัว”

“เหอะ” น้องชายทำเสียงขึ้นจมูก “ทีกลิ่นสาวๆ ไม่เห็นจะได้ยินเสียงบ่น”
แกล้งเบาเสียงแต่เข้าหูเจ้าของห้อง

“ฉันไม่เคยพาใครมาที่นี่”

“รู้อะน่า” ยังแกล้งกลิ้งไปกลิ้งมาบนเตียงใหญ่ “ผู้หญิงคนไหนจะโชคดี
มาเป็นพี่สะใภ้ให้ผมนะ ธิปๆ หาหน่อยนะครับ เดี่ยวผมแข่งนะ...จะบอกให้”

“แกเอาตัวให้รอดก่อนเหอะ” เจ้าของเตียงไม่สนใจคนขู

น้องชายหรีตามองใบหน้าเจ้าของห้องที่เขาู้สึกว่าเหมือน ‘หินแกรนิต’
เข้าไปทุกวัน เขาเคยคิดว่าผู้หญิงคนไหนอยากจะทำเข้าใกล้ ทั้งนั่งทั้งเฉย จนเหมือน
แร่หินที่อยู่ในเหมือง

แต่สาวๆ ที่รายล้อมพี่ชายก็สวย จนบางครั้งตัวเขาเองยังแอบอิจฉา และ
ที่แน่ๆ แต่ละสาวก็เหมือนแค่ได้โอบเฉียดเข้าใกล้เท่านั้นเอง ยังไม่เคยมีใครยึด
‘หัวใจ’ ของพี่ชายคนนี้ของเขาไว้ได้เลยสักคน

“สาวนักธุรกิจลูกครึ่งไฟแรง...ไปไหนซะแล้วล่ะครับ” น้องชายแกั่ง
หยอดถาม

“แค่ไปกินข้าวและคุยเรื่องงาน...ไม่มีอะไร” เสียงเข้มของพี่ชายตอบคน
อยากรู้

“ว่า...สวยชะขนาดนั้น ผมยังอยากคงบ้างเลย” เสียงหนักๆ บ่นเสียดาย

“อย่างแก...เขาคงเห็นเป็นพวกหนุ่มสำอางเงินยาไปวันๆ ไม่เอาไป
เป็นภาระให้ปวดหัวหรอก” พี่ชายเข้าประเด็นเห็นบ้ตัวการ

“นั่น...หลอกตาอีกแล้ว” คนที่ยังสนุกก็ยังไม่รู้สึกอะไร

พี่ชายได้แต่ส่ายหน้ากับตัวการที่ยังนอนเล่นอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“ถ้ามีใครมาทำให้แก่รู้จักชีวิตจริงๆ ฉันจะปลุกบ้านแถมรถแถมเงินให้
ด้วย” คนบอกได้แต่ปลง

“ตอนนี้ผมขอตังค์ไปใช้ล่วงหน้าก่อนได้มั๊ยครับ” ส่งยิ้มให้พี่ชาย

“เอารถแกไปขายสิ”

“เพิ่งซื้อมา สาวๆ ผมยังนั่งไม่ครบทุกคันเลย” กิ่งยิ้มกึ่งตอบคิดไปถึง
สาวๆ ที่ควง

“ถ้าเดือนไหนแกไม่ไถ่หน้ามาให้คุณย่าเห็น ฉันบอกคุณย่าไว้แล้วว่าให้
โทรถามจส. ร้อยหรือไม่กี่โทรไปที่เขาบริจาคโลงกัน...ดูซิว่ามีสาวคนไหนเอาแกไป
หมกไว้บ้างหรือเปล่า”

“ผมไปนอนดึกว่า ก่อนที่พี่ชายผมจะเปลี่ยนใจมาหมกผมแทนซะก่อน”
ส่งยิ้มให้คนโบหน้านิ่งเป็นหิน

“ฝันให้ดีล่ะแก” พี่ชายยังเชยตัวตัวการที่ยังไม่รู้ว่เมื่อไรจะยอมโตสักที
สายตาคมลึกมองร่างสูงโปร่งของน้องชายที่กำลังเดินออกไป โดยยก

แขนเอาสองมือประสานทำยศีระชะไว้ เสมือนยกธงขาวยอมแพ้กับเรื่องที่มีมักจะ
โดนบ่นอยู่เป็นประจำ

เสียงปิดประตูห้องพร้อมๆ กับความเงิบเข้ามาแทนที่อีกครั้ง ชายหนุ่ม
เจ้าของห้องกำลังเข้าสู่ความคิดของตัวเองอีกรอบ หากคราวนี้ในสมองกำลังนึก
ถึงหญิงสาวสองคน ซึ่งหนึ่งในนั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับ ‘ภาพ’ ที่เขาเห็นอย่าง
แน่นอน

ชายหนุ่มกำลังคิดว่ากลับเข้ากรุงเทพคราวนี้ จะหาโอกาสไปแอบดูก่อนดี
ไหม...หรือว่า...จะไปเจอพร้อมกันทีเดียวทั้งสองคนในวันงานเลย

‘สุดฝันภาพ’ เป็นคำที่ติดมาพร้อมกับตัวเขา...อะไร...ทำให้ต้องมาไกลถึง
ที่นี่ ‘ค้นหา’ กำลังจะเริ่มขึ้น...